

Saydım. Zamanı saydım. Küçük ısıltılar altında kendimden geçtim. Beni bir bataklığa götürdüler. Ruhuma sis şırınga ettiler. Beynime saz diktiler. Düşündüm. Sazlık kabardı, aklım ışıksız kaldı, sevgilimin çehresini tanıyamaz oldum.

Sakındım. Bir abide gibi yapıştım yeryüzüne. İnsanlar yanıma gelip yalandan övdüler. Yazdığım yazıları kaideme dizdiler, yükseldikçe yükseldim. Kandım.

Yavaş yavaş terkettim hayali. Beynime bir traktör indirdiler, sürdü, ekti, biçti ve benden yeni bir insan dikti. Kendime baktım, artık Tanrıya ıraktım.

Her adımda bir rüya, kimi peşin, kimi taksitle acı çektiren, dilsiz insanlar. Sağır benmişim gibi konuşuyor, halbuki kalbinin çarpıntısını duyuyorum, kelimeler uzak bir dil gibi birbirine karışıyor.

Kemikleşen kuralların iliğiyim ben, bir maymun nasıl öğrendiyse ilik yemeyi ve diyorlar ya hani bu sayede dili, düşünceyi, kelimeyi, işte insan bulduğu hikmet kemiğinin iliklerini yiyerek kendine yeni bir insan yapıyor.

Kemik hem fosile, hem cenazeye, hem köpeğe işaret ediyor. Kemik bile çürüyor.